

Kunstens grænsefelter

INTERVIEW MED JULIE BOSERUP

Fascinationen af kunstens udtryksformer og synergien der opstår, når forskellige kunstneriske praksisser flettes sammen, er noget den danske billedkunstner Julie Boserup er meget optaget af. Med en alsidig og analytisk tilgang til verden omkring sig, skaber hun værker, som en form for visuel analyse af det, hun observerer. Her udforskes kunstens grænsefelter og nye perspektiver opstår.

Netop aktuel med udstillingen 'Transformer' på Viborg Kunsthall, præsenterer Julie Boserup collagen og fotografiet i et udvidet felt, hvor hun udforsker kunstens grænsefelter ved at dekonstruere, genskabe og omdanner værker, rum og arkitektur i et samlet hele.

Et liv i kunsten

Boserup er uddannet fra Chelsea College of Art i London i 2002, men er nu bosat på Nørrebro i København. Danmarks hovedstad er en stor inspirationskilde for hende, hvor specielt arkitekturens historie og fortællinger er udgangspunktet for mange af vær-

kerne i den aktuelle udstilling. På sit atelier i Sydhavnen transformeres byens arkitektur til nutidige aktuelle værker til både krop og sind. Foruden hendes egen kunstneriske praksis er hun også en del af det kunstfaglige felt, hvor hun blandt andet er udstillingsmanager for John Kørner og underviser og designer kunstforløb på Thorvaldsens Museum og Nikolaj Kunsthal. Alt dette er med til at forme hendes kunstneriske praksis på nye og spændende måder, for som hun selv udtrykker det:

"Det er vigtigt for mig at se kunsten fungere i mange sammenhænge, se hvordan kreative processer også kan bruges udenfor atelieret."

Boserup har adskillige udstillinger bag sig, både i Danmark og i udlandet, og hun er repræsenteret i museumssamlinger på Statens Museum for Kunst, Det Nationale Fotomuseum samt Museum of the City of New York.

Optisk leg og effekt

Julie Boserup er specielt betaget af collage, hvor hun skaber komplekse rum og dimensi-

oner idet hun bevæger sig på tværs af kunstneriske praksisser og grænseflader, hvor hun berører fotografi, tegning, maleri og installation. Specielt måden vi observerer på, er noget, som har et særligt fokus for Boserup. "Jeg vil gerne prøve at synliggøre den måde vi ser på, gennem optisk leg og effekt i værkerne, og dermed også pege på det vi overser. Ved at arbejde på kanten af de forskellige teknikker, skubber de faste forestillinger ved hver teknik, til hinanden og øger spændingen", udtaler hun.

Boserups værker tager ofte udgangspunkt i et solidt forarbejde med både visuel og historisk forankret research. Med udgangspunkt i dette skaber hun alsidige og nye perspektiver på det sete, og giver beskueren muligheden for at opleve noget velkendt og gammelt på en ny, pirrende og vedkommende måde.

"Mine collager tager som regel udgangspunkt i et eksisterende og ofte historisk arkitekturfotografi, som jeg nedbryder ved at skære det op, tegne, male videre og skabe et nyt grafisk udtryk. Med denne proces ønsker jeg at pege på muligheden for at forestille sig nye versioner af de bygninger, vi kender - Et mentalt handlingsrum, der peger på muligheden for at kunne tilegne sig og appropriere de eksisterende omgivelser. Mine collager er en dekonstruktion af steder og motiver. Gennem dekonstruktionen opstår nye muligheder og rum. Eksisterende hierarkier i billedet nedbrydes, periferi og små fragmenter kan blive lige så vigtige som centrum", fortæller Boserup om sine værker og fortsætter. "Forvamlingsprocessen er vigtig i min praksis og for collage i det hele taget. Man ændrer noget eksisterende materiale og gør det til sit eget, samtidigt med at det oprindelige motiv er til stede i resultatet".

Arkitekturens rolle

Arkitekturen spiller en særlig rolle for Boserup, det både i hendes kunstneriske praksis og tilgang til kunst generelt. Netop arkitekturen har også været et essentielt fokus i den aktuelle udstilling 'Transformer' påpeger

Blooming. Collage på papir, 62,5 x 47 cm. 2020. Foto: Fine Art Scan

hun og reflekterer over arkitekturens indbyggede udfordring.

"En af arkitekturens store udfordringer er at tænke både stort og småt samtidigt, fra den store masterplan til mennesket på gadens oplevelse af en bygning. I denne udstilling, tager jeg fat i nogle af de stille og små historier omkring arkitekturen, den anonyme detalje i et tapet eller den overste karyatide søjle på en husfacade og prøver

at bringe dem frem. På et formelt plan arbejder jeg i mine papircollager i udstillingen, med relationen mellem rum og flade. Enten i form af optiske illusioner, der snyder øjet til at se rum, hvor der ikke er noget, eller ved at bruge 3D elementer, hvor arkitektoniske flader bøjes så der opstår skulpturelle rum og papiret på engang er overflade og rumlighed. Jeg ønsker at omdanne arkitekturen til en mulighedsmaskine, hvor arkitekturen

transformeres om til en form for abstrakte skulpturer, der aldrig ville kunne blive bygget i virkeligheden, sætte arkitekturen fri gennem collagen, til nye fantasier, til en ny hverdag."

Udstillingsrummet – et sanseligt rum

Ligesom Julie Boserup arbejder aktivt med arkitekturen som en kunstnerisk kilde og et fokuspunkt, lige så vigtig anser hun »

Julie Boserup: Transformer, 2020. Installation view. Foto: Thomas Grøndahl

Knot. Collage på papir, 62,5 x 47 cm. 2020. Original foto: Struwing Reklamefotografi / Christiani og Nielsen. Foto: Fine Art Scan

Pressure, Julie Boserup, 2020. Collage på papir, 61 x 43 cm. Foto: Fine Art Scan

» udstillingsrummet og dets rumlighed som helt essentiel i oplevelsen af værkerne. ”Jeg synes rumligheden er vigtig i forhold til udstillingsoplevelsen, at udstillingen taler tilbage til dig fra hjørnerne eller andre overraskende vinkler. At udstillingsrummet bliver genopfundet gang på gang, fra udstilling til udstilling. At udstillingen også fungerer på et umiddelbart sansende niveau samtidigt med at man kan reflektere og fordybe sig.”

Det helt særlige ved rummet som en aktiv komponent i udstillingen er den umiddelbarhed, der ifølge Julie Boserup opstår her. Jeg spørger hende, hvad hun ønsker beskueren for ud af hendes helt særlige praksis, hvortil hun svarer:

”Jeg tror, vi skal lade beskuerne selv svare på, hvad de får ud af det, men når det er sagt, arbejder jeg meget med at have forskellige blikspring ind i værkerne, så øjet bliver gymnasteret. Hvis du går ud af min udstilling og får lyst til at lave dit væg-til-væg tæppe på kontoret om til patchwork, så bliver jeg glad!”

Silent songs – den nærværende historie og de skjulte observatører

Et helt særligt værk for Julie Boserup i denne udstilling er værket Silent songs – et perspektiv på Karyatidesøjlerne på Akropolis i Athen.

”Til denne udstilling har jeg foretaget en del historisk research, især i forhold til Karyatidesøjlen historie, som jeg har baseret et rum på. Karyatidesøjlen er de søjler der er udformet som en kvindeskikkelse, der ’bærer’ huset på deres hoved, enten som bærende søjle eller som pilaster søjle. Det har været et omfattende kulturhistorisk researchprojekt, og det var vildt at finde ud af, at der faktisk ikke fandtes noget dokumentation af denne type søjler i København. Du tænker måske, at der ikke er mange af dem i det københavnske byrum, men da jeg først begyndte at lede, fandt jeg flere og flere. Der er f.eks. over 200 karyatider på Børsens bygning i København. Disse kvinder er stærke figurer, der bærer resten af bygningen på deres hoveder, men de er også kønsobjekter, hvor krop og udseende bliver fremhævet. De er konstruktion og dekoration, og grænsen mellem de to flyder.”

Netop dette værk er samtidig en refleksion omkring et emne, der optager den kunsthistoriske debat i dag, nemlig kvindens rolle og dominans både i historien og i nutiden.

”Karyatiderne er en lille udsmykningsdel blandt mange, men den er sær og vidner om en arkitekturhistorie domineret af mænd.

Julie Boserup: Silent songs, 2020. Installation view. Foto: Thomas Grøndahl

Ville en kvindelig arkitekt have sat dem på facaden af en bygning?” spørger Boserup og fortsætter, ”Installationen hedder Silent Songs og jeg kan lide ideen om, at vi skal forestille os, hvad disse kvinder ville fortælle, hvis de kunne tale. Alt det de har set, fortælle om hvordan det er at stå der og være blottet i århundreder. I installationen står de side om side på gulvet i en søjlesal, der får dem til at virke menneskelige og individuelle. Samtidigt er de iscenesat i et grafisk optisk spil af sort-hvide linjer, der leger med det oversete og det set. Jeg ville gerne bringe disse figurer ud af deres historiske støv. Selvom de aldersmæssigt spreder sig over flere hundrede år og har været placeret på helt forskellige steder, så virker de ofte bare gamle for den forbigående og går i et med alle de andre flødeskumskrummelurer på ældre ejendomme. Men historien er ikke bare passiv, selvom vi ikke lægger mærke til den.”

Den kunst- og arkitekturhistoriske arv
Debatten om historiske monomerter af tidligere personers herliggørelse og dominans specielt indenfor skulpturhistorie har også

“Karyatiderne er en lille udsmykningsdel blandt mange, men den er sær og vidner om en arkitekturhistorie domineret af mænd.”

været aktuel for Julie Boserup. En debat vi bl.a. oplevede i november da Anonyme billedkunstnere sammen med den daværende leder for Institut for Kunst, Skrift og Forskning ved Det kongelige Danske Kunstakademi Katrine Dirckinck-Holmfeld, som en kunstnerisk happening smed en gipsbuste af Frederik 5. i Københavns havn. ”Imens jeg var i gang med Silent Songs, startede en debat om fortidens skulpturer, hvor Black Lives Matters-bevægelsen startede debatten omkring de kollektive historier, der fortælles i det offentlige rum, og den måde kolonitiden er blevet usynliggjort på. Når vi først begynder at granske den kunst- og arkitekturhistoriske arv, er der rigtig mange andre skulpturer og bygninger, hvis betydninger vi overser, fordi vi ikke længere ken-

der deres historie. En Karyatidesøjle mentes f.eks. (ifølge en falsk overlevering) at være slavegjorte kvinder, der var blevet straffet, fordi de havde flirtet med fjenden. Senere er der udviklet andre teorier om figurerne, men faktum er, at de har været udtryk for slavegjorte kvinder i sin tid – et betydningslag de fleste af os i dag overser. Det giver perspektiv til at tænke over, hvordan fremtiden vil kigge tilbage på vores tid. Ting vi selv tager for givet i dag er måske helt perifere og ligegyldige til den tid.” slutter Boserup. ●

Julie Boserup, Transformer, kan ses på Viborg Kunsthall frem til d. 5. april 2021.